

بررسی کشت توأم خرما با سایر نباتات در استان بوشهر

حسین میوه چی لنگرودی

مرکز تحقیقات کشاورزی بوشهر، برازجان

با افزایش روز افزون جمعیت جهان، به خصوص در کشورهای در حال رشد، افزایش تولید و تهیه غذا فقط با افزایش محصول در واحد سطح و در واحد زمان با بکارگیری سیستمهای پیشرفته کشاورزی و تحقیقات بهنژادی و بهزراعی میسر می‌باشد. در این راستا کشت توأم می‌تواند نقش مهمی در استفاده بهینه از منابع خاکی، آبی عوامل تولید داشته باشد. در کشاورزی سنتی ایران نمونه های زیادی از کشت توأم مشاهده می‌گردد و نوع محصولات متناسب با عرف منطقه و اولویتهای موجود متفاوت می‌باشد. در استان بوشهر که از استانهای خرماخیز کشور است بیش از ۲۵ هزار هکتار و حدود ۴ میلیون اصله نخل خرما وجود دارد. فضای بین نخلها در باغات، محیط مناسبی جهت کشتهای توأم می‌باشد. به طوریکه در مناطق «مزارعی» و «دالکی» کشت گوجه فرنگی، پیاز بادمجان و سایر سبزیجات رایج است. در مناطق «جم و ریز» و «پشتکوه» کشت درختان میوه از جمله لایم، انار و انگور، انجیر به صورت توأم با نخل مشاهده می‌شود. در منطقه دشتستان نیز کشت گندم، جو، یونجه و هندوانه در فضای بین نخلها انجام می‌گیرد.

کشت توأم در واقع یکی از اساسیترین روشها جهت بهبود کشاورزی مدرن و تک محصولی می‌باشد و هدف نهائی این سیستم شناخت روابط متقابل نباتات مختلف با یکدیگر، بهره برداری از آن جهت ایجاد یک سیستم مدیریت جدید در کشاورزی، استفاده صحیح و بهتر از منابع خاکی و آبی و برقراری تعادل بین عوامل تولید در دراز مدت می‌باشد.